

A RAGASZKODÁSRÓL VALAMI

látja Kedves így vagyunk mi ragaszkodunk
valamihez aztán a valami a mindig változó
eltűnik s csak a ragaszkodás marad
mondhatni a ragaszkodáshoz ragaszkodunk
kérdézem Kedves emlékszik még a lift
kattogására hogy milyen volt amikor fékezve
megállt emlékszik-e még a gyöngyházfényű
burkolásra s hogy kézzel kellett becsukni az ajtót
látja Kedves magunkra húztuk azután lementünk
és kiszálltunk és nincs késleltetés csak forgalom a
rögtön elhívás hektikussága elhívták a liftet és mi
már nem megyünk fel gyalog pedig azt is tudnánk
kettesével szedni a lépcsőket és emlékszik
sohasem álltunk le a fordulókban mert ez egy
teljesítmény túra volt mondhatni a kihívás évei a
kihívás és elszólítás mígnem eljött a szólítás napja
is és mi már nem akartunk maradni mert más
szabadságot és más korlátokat akartunk más
szomszédok deszkapalánkját háza falát rajta
nagyra nőtt tujafák árnyát és új orgonabokrokat és
meg kell mondani szép a fehér fal jól mutat rajta
az árnyék és még az is szép Kedves ha hold van
éles a domb karéja a belevetettség mögül valami
elrendezettség dereng elől út van kétirányú balra
lejt jobbra visz már hajnali öttől autók járnak de a
levegő jó hátulról a domb felől szinte csak
gondolni lehet de mindig fúj valami gyenge szél

ZÁRÓRA

a kamrát már bezártam s most van néhány pillanat
míg átmegyek itt az udvaron mint jó gazda
megnézni mi rendben lehet úgy van-e és persze
hogy úgy van Kedves nem is lehet ez soha
másként szertartás kell belakni a házat sok
ráolvasás nézni sarkokba villanyfénynél
ugrasztani démonainkat vagy más sosem várt
látogatót s ha tényleg senki sincs meg lehet állni
szemközt az orionnal s mi ott harcra emelt kéz itt
csöndes megadás megadottan telnek itt az idők
csak a fák rönkjét számoljuk és nem a baltacsapást
s hogy félre ne értse mindez jó nekem belül a
választás megélt szabadsága kinn két zárás között
az udvaron

Handó Péter

LUCIFER VIGADT

Jártad a táncot.
Fénylő borzongásod
árnyékosabb lett.

Ismerős volt a nóta.
Ördögtalpalávalóra
pokolian kellett.

Vígult a szíved, gyermek.
De az Isten se ismer kegyelmet,
ha nem hívják a táncba.

Magad miatt hiába reszketsz.
Tenyered hasztalan nedvedz
a homlokod repesztő ráncra.

Elhagytak, s elhagytad magad.
S e szúrágta parkettán az árva
világ minden átka rád szakadt.

KI?

Ki lehel belém lelket
parazsas táncot járni?
Ki segít a szerelem
szabad égébe szállni?
Ki vezet át a tűzön
hajnali ködök közepette?
Ki ölel és csókol
rózsaszírom-ágyban remegve?
Ki fogja ernyedő testem
egy táguló világegyetemben
egy pillanatig megtartani?
Ki lesz, aki önmagamért megment?
Ki? Ki? Ki?

A PARADICSOM ELHAGYÁSA

Arccal a virradatnak. Harmata hús hajamnak.
Hajnal – csillagot töröl az égről.
Hangtalan vigasszal
kilépek
Isten tenyeréből.

ARS POETICA

egy berogyott karosszék
egy önmagára eszmélt házfal
egy habzó szájú kutyakotorék
foga között megcsontosult világgal

egy ülni vágyó ember
egy csillagokra nyitott szoba
egy vonyításban elnyúló csenddel
örökké viaskodó harmónia